Ч. 82. Четвер 11 (24) цьвітня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Небезпечність буджетового недобору. — З Македониї).

Па вчерашнім засіданю палати послів голосовано над підмогою держави для міста Праги. Голосоване пішло цілком спокійно. Лише один з Всенїмців видавав якісь крики підчас голосованя, однако слабим голосом, так, що на ґалериях навіть не було его чути. Нїмці стягнули всї свої сили. З Мерану приїхав недужий пос. Газе, явив ся також п. Штайнвендер з обандажованим по поединку лицем. Правиця осягнула несподївану більшість голосів, бо 83. Перед голосованем члени правиці обчисляли в найлїпшім случаю більшість на 50 голосів. З правицею голосували: социяльні демократи, Італїянці, нїмецка більша посїлість і часть антисемітів. Голосоване відбуло ся спокійно, головно з причини переговорів, ведених дальше нїмецким людовим сторонництвом з дром Кербером. З нїмецких жерел доносять, що вислїд тих переговорів був успішний для Нїмців, однако заповіджено їх дальший хід. Здаеть ся, що ще не прийшло до остаточної згоди. Тим також толкує ся спокійний хід голосованя над справою підмоги для Праги. Замітна була також бесїда пана Брайтера при роздїлї „безпосередні податки“. Бесїдник порушив галицкі відносини і жалував ся на податковий гнет. Слїдуюче засїдане відбуває ся нині.

Австриї грозить небезпечність буджетового недобору. Як звістно заявив міністер скарбу др. Бем-Баверк в буджетовій дискусиї, що сповнене всїх домагань предложених в буджетовій комісиї виносило би кругло 400 мілїонів корон. Дочисливши до того для сеї парляментарної мелїорациї в части вже видані, в части призначені вже суми одного мілїярда і 200 мілїонів корон, то се далеко перевисшить суму півтора мілїярда корон, як так дальше піде, то державний довг має всякі вигляди до значного зросту. Причиною такого зросту видатків є властиво национальні спори. То, чого один домагає ся, мусить і инший дїстати, а як один чого не дїстане, то не можна сего і другому дати. Альпейскі краї дїстали зелїзниці, отже судетскі і карпатскі краї мусїли дїстати водні дороги. Тепер хоче Прага мати підмогу на переведене асанациї міста, отже й инші головні міста домагають ся того самого. Посли хотять повеличати ся тим, що щось для свого повіту зробили, і з того вироджує ся змагане до окремих користий, до яких треба зачислити вже відоме нагле внесене сторонництва нїмецких людовців. Своїм наглим внесенем хотїли нїмецкі людовці показати правительству, що они ще не забули обструкцийної методи, а то внесене довело до одноголосної ухвали, щоби правительство предложило відповідний закон; отже з того видно, що рада державна має намір над таким законом радити і его ухвалити і зовсїм не думає умирати. Живо розбуджений националїзм, який завдає тілько клопоту мішаним державам і краям, стає отже могутною понукою економічної роботи. Найлїпшим виходом отже було би економічні і национальні розбіжні сили з'єдинити і запрягти до одної цїли, і у нас іде до того. Лише один насуває ся великий сумнів, чи для розвязки сего питаня вистарчать материяльні засоби Міністра скарбу поставлено перед такими видатками, які переходять навіть дуже буйну уяву.

В Македониї велїла Туреччина ґубернаторам уоружити населене рушницями, але тілько під услівєм, щоби оно користовало ся оружиєм лише в случаю нападу. На рішучі домаганя турецкого правительства, зарядили болгарскі власти строгі міри против революцийних македоньских комітетів. Ношене оружия заборонено в округах софійскім, кістендільскім і пловдівскім; крім того обсадила Болгария густо войсками турецко-болгарску границю.

Новинки.

Львів дня 23-го цьвітня 1902.

— **З перемискої епархії.** Новопоставлені пресвитери одержали слїдуючі посади. Теофан Величко сотрудник в Оровім, Ів. Скубиш в Никловичах, Ів. Клюфас в Самборі, Дм. Городиский в Вільках мазов., Мір. Устияновский в Іздебках, Пав. Гаранджа в Тарнаві дек. добромильского, а Інок. Рудавский завідательство в Гнилій. — Відличия крилошаньскі одержали оо.: Іван Костецкий, професор при IV. ґімназиї у Львові, іменований заразом совітником еп. консисториї і Иос. Крушиньский парох в Селисках. — О. Лопатяк Ник одержав завідательство в Кречовичах, о. Гробельский Мих. сотруд. в Плоскім ad Чахівка. — Канонічну институцию одержали оо.: Мар. Антоневич на Шумяч, Ів. Сенета на Розбір округлий,

СМЕРТЬ НА ЛАВЦЇ ШКІЛЬНІЙ.

(З анґлїйского — Гвайтмана.)

Малий шкільний дзвінок відозвав ся на столї сільского учителя, скликуючи учеників до лавок. Хлопцї знали, що як лиш відозве ся дзвінок, мають слухати з подвійною увагою учителя, що о тій порі видавав свої зарядженя. Тишина настала в сали, а малий, присадкуватий учитель, назвищем Людгар, почав говорити:

— Хлопцї! Жалувано ся у мене, що один з вас украв тої ночи з огорода пана Нїкольса овочі. Здаеть ся менї, що знаю виновника.... Тім Баркер, ходи-но до мене.

Тім станув посеред салї. Був то хороший тринайцятьлїтний хлопець, з милим, добрячим лицем, котрого в тій хвили не міг захмарити навіть суворий погляд учителя і кинене ним підозріне. Тіло мав делїкатне, що цілком не сьвідчило о его добрім здоровлю. З черт лиця пробивало ся щось неясне, неочеркнене, що однако вказувало на внутрішну борбу в души хлопця.

Отсе стояв перед своїм судиєю на тім самім місци, де дїти бачили нераз грубе поведене учителя, від котрого в серцях дїтий полишилось неодно прикре вражінє.

Зморщивши чоло, що було найлїпшим доказом злого настрою, Людґар споглядав на хлопця.

— Чи ти вчера вечером був коло плота огороду пана Нікольса?

— Так, — відповів хлопець, — я там був.

— Но, хоч то добре, що не говориш неправди Ти гадаєш певне, що тобі вільно красти, де тобі подобає ся, і що з'умієш викрутити ся від кари; що?

— Я не крав, — відповів хлопець рішучо, а его лице почервонїло, може зі страху, а може з сорому.

— Не відповідай так безлично, — крикнув учитель, а ознаки его гнїву виступили ще сильнійше на лици, і він вхопив довгу тростину. — Раджу тобі говорити правду, бо — і підніс до гори.

— Говори-ж! — нетерпеливив ся учитель, — що ти робив коло огороду? Певне збирав овочі, що твої честні товариші перекидали через пліт? Небезпечну роботу відступив ти иншим драбам.

— Я переходив попри огород, бо туди веде дорога до дому. Вчера ішов я тамтуди трохи пізнійше, аби стрітити ся з одним знакомим і.... і.... Але я не був в огородї і нічого не носив. Я не крав би нїколи, хоч би менї прийшло й з голоду умирати.

— Так? То вчера видко ти инакше гадав. Коло девятої бачено тебе коло огороду пана Нікольса з повним мішком на плечах. Щож ти там міг нести як не овочі?

Лице хлопця почервонїло, але нї одно слово не добуло ся з его уст. Великі каплї поту виступили ему на чоло.

— Відповідж! — крикнув Людґар, і ударив тростинкою о стіл.

Хлопець мало не омлїв. Але немилосердний судия, певний, що має перед собою що найменше злочинця, вже наперед рішив примірно его покарати.

Напротив него стояв Тім Баркер з витріщеними очима. Язик прилип ему до піднебіня, бо нї слівцем не відозвав ся. Може страх так его затуманив, а може дійстно чув ся нездоровим.

— Говори, кажу тобі — гримнув Людґар і недвозначно вивинув тростиною над головою хлопця.

— Не можу.... тепер.... — сказав вкінци хлопець шепотом. — Скажу пану учителеви пізнійше.... прошу менї позволити сісти.... Менї недобре....

— Вірю — сказав учитель, випускаючи носом воздух. — Але не думай собі, що то мине ся тобі безкарно. Добре я тебе знаю, ти не аби який урвитель. Лишаю тобі годину спокою; відтак знов покличу тебе на середину. А коли менї тодї не виявиш правди, то всиплю тобі тілько, що довго попамятаєш овочі пана Нікольса. А тепер — на місце!

Дрожачи і опираючи ся о лавку, вернув Тім на своє місце. Чув, що заворот голови відбирає ему чим раз більше сьвідомости, що він

Стеф. Сапрун на Стенятин. — Завідательство в Переспі одержав о. Вас. Смолїньский. — Дійстним катихитом при народних школах женьских видїлових в Сяноцї іменований о. Йос. Сикириньский, а увільнене від конк. іспиту одержав о. Корн. Винницкий. — Правительство надало дотацию річних 600 К для сотрудника в Далёвій на один рік, а продовжило таку дотацию для сотрудника в Блажові.

— **Із Збаража** пишуть нам: Дня 20 с. м. померла наглою смертию Вікторня Добротвір, 32-лїтна донька Василя Добротвора зі Збаража. Причиною смерти було здаєсь побите. День перед тим прийшло було до сварки межи батьком а донькою і Василь Добротвір побив при тім доньку, котра на другий день жалувала ся, що єї голова болить, дістала сильної блювоти і пополудни померла. В справі сїй веде ся судове слїдство. — Дня 18 помер наглою смертию Бронислав Бартош $3^1/_2$-лїтний синок Івана Бартоша в Збаражи. Дитина мабуть загроїла ся якимсь із тих средств, яких Бартош уживає до виробу мисок. І в сїй справі веде ся судове слїдство.

— **Засипаний глиною.** Дня 17 с. м. засипала глина в Поморянах, повіта золочівского, Івана Кучкуду, лїт 22, котрий згинув на місци.

— **Напад.** Йосиф Голик з Бродів разом зі своїм сином Францом напали на хату Мариї Лабович, властительки реальности під ч. 53 при ул. Садівницкій, побили єї страшенно разом з трома єї доньками, поздирали зі стїн образи і дивани, поперевертали всю знадобу, повибивали шиби, словом, спустошили цїле помешканє. Справу віддано судови. Причина нападу незвістна.

— **Сумний конець льотерийника.** В Кальксбурзї відобрав собі оногди житє капітан Альойзий Новак з Оломуца, що заїхав був до Карльсбурґа і там наймив собі помешканє в готели та записав ся до книги приїзжих яко Антін Новак приватний урядник з Відня. Єго якийсь неспокійний вигляд звернув увагу місцевого поліцияна, котрий приступив до него на улици і зажадав, щоби він виказав ся хто він. Новак пхнув тогди поліцияна від себе а відтак ще й стрілив до него з револьвера. На щастє куля хибила а Новак тогди стрілив собі просто в рот, і погиб на місци. При самоубийнику знайдено мошонку з 13 коронами, карточки льотерийні, представляючі суму 61 корон, видану на льотерию, египетский сонник і маленький молитвословець.

— **Кусником мяса задушив ся.** Франц Пшібіль, 35-лїтний капелюшник у Відни, сидів оногди в однім з реставраций і вечеряв, їв мясо. Нараз, коли поликав один кусник, той застряг єму в горлї так, що не можна єго було видобути. Мимо помочи гостий, котрі кинули ся ратувати Пшібіля, він помер, заким ще міг прийти лїкар на поміч, по котрого гостї післали.

Господарство, промисл і торговля.

Оборона від огню або сторожі огневі по селах.

Яка повинна бути пожарня?

Всї прилади потрібні до гашеня огню треба десь запрятати так, щоби они не нищили ся, а були кождої хвилї під рукою, та щоби з ними можна легко виїхати в котру небудь сторону громади. До того служить п о ж а р н я, будинок, котрий повинен бути в кождій громадї, де єсть сторожа пожарна. То не мусить бути зараз дорогий будинок; може бути й звичайна шопа, але збудована вигідно і в догіднім місци, о скілько можна посеред села, при дорозї з догідним заїздом і з широкими дверми та на сухім місци. Перед пожарнею не повинно бути нічого такого, що спиняло би або утрудняло би легкий і скорий виїзд. В пожарни побіч маґазину для приладів пожарних можна би ще зробити хатчину, в котрій би сходили ся пожарники, а котра би також служила для зміни нічної сторожі. До дверий повинні бути три ключі, з котрих один має бути в урядї громадскім, другий у команданта сторожі, а третий у члена сторожи пожарної, що мешкає найблизше пожарні.

Як виучити ся ратувати при огни?

Скоро в якій громадї зложить ся сторожа пожарна і будуть вже прилади до гашеня, то пожарники мусять вивчити ся всеї тої роботи, яка потрібна при огни, щоби опісля все так точно, сьміло і з повною розвагою робити при огни, як того учили ся. Товариство ґімнастичне „Сокіл“ буде висилати до громад своїх людий, котрі будуть приучувати пожарників. Вивчити ся можна легко а треба лиш доброї вправи; длятого пожарники мусять частійше сходити ся на науку і вправи. Кождий з пожарників мусить вивчити ся свого: ті, що мають ратувати (віддїл ратунковий), свого, а ті, що мають гасити (віддїл гасильний), свого. Длятого наука відбуває ся насамперед віддїлами а відтак стають оба віддїли до загальних вправ. Але кождий пожарник повинен то памятати, що він повинен розуміти ся на цїлім пожарництві і знати не лиш свою власну роботу, бо може настати така хвиля, коли єму треба заступити другого члена сторожі призначеного до иншої роботи.

Що мусять знати всї пожарники?

Сторожа пожарна повинна старати ся станути як найскорше на місци. — До пожару не треба бічи, бо хто біжить, задихає ся, а тогди нездібний до роботи при пожарі.

Коли пожарна сторожа з причини віддаленого місця пожару мусить їхати, то заки виїде, треба ще переглянути, чи все в порядку, а особливо, чи сикавка добре уложена на возї і чи єї вужі не будуть в дорозї обтирати ся.

До пожару їде ся чвалом серединою дороги, на закругах звільняє ся, і по дорозї видає ся трубкою сиґнал: „Н а п е р е д!“ (один свист). Їдучи під гору, всї злазять з воза. — В часї їзди не вільно ні вискакувати на віз, нї зіскакувати з него.

Кождий член пожарної сторожі повинен бути в службі слїпо послушний приказам команданта пожарної сторожі і десятників та їх заступників, не відходити з призначеного місця без дозволу і робити спокійно все то, що єму приказано.

Н е в і л ь н о с в а р и т и с я, к р и ч а т и і н а к л и к у в а т и.

Всї члени сторожі пожарної повинні знати ся на сиґналах.

Які суть сиґнали і як їх дає ся?

Щоби як при вправах так і при огни не було гамору, криків і накликуваня, щоби все робило ся в спокою і в як найбільшім ладі, дає командант або той, хто учить, знаки або сиґнали, що треба робити. Сиґнали дає ся або свиставкою або трубкою. Командант сторожі або єго заступники повинні мати трубку, а свиставки повинні носити при собі десятники віддїлові, їх заступники і той, що править вужем. Сиґналів єсть пять, а іменно:

I. „Н а п е р е д!“, дає ся одним свистом (!)

II. „П о ч а т о к р о б о т и!“, дає ся двома свистами (!!)

III. „З а л и ш е н є р о б о т и!“, дає ся трома свистами (!!!)

немов в горячцї і що забуває де сидить. Оперши руки о лавку і скрив в них голову.

Тимчасом кляса вернула до щоденного ходу занять. Від коли Людґар став учителем в селї, почали в школї що день повтаряти ся такі прикрі приключки, так що дїти уважали їх за звичайну перерву в науцї.

Між тим як цїла школа черпає знанє з уст свого учителя, витолкуймо яка звязь єсть між нинїшним переслуханєм Тіма а вчерашним єго побутом коло плота огороду. Мати хлопця була вдовою і жила в дуже прикрих маєткових відносинах та мала лиш скупе удержанє для себе і свого одинака. Вітця втратив Тім вже в шестім роцї житя. Тоді був такий марний і слабосильний, що єго житє числено на тиждні. Несподівано удержав ся при житю, а то завдяки лїченю, якого приймив ся з незвичайною нечаливостию місцевий лїкар. Але мимо того впевнював лїкар, що небезпечність для хлопця не минула, бо супротив слабосильного орґанїзму, виставлений він кождої хвилї на наглу смерть. Отже бідна вдова не позбула ся журби о свого одинака, але коли кілька лїт минуло, а та злощастна ворожба не здійстнила ся, набрала мати певности, що єї син вже цїлком виздоровів і що стане колись підпорою і окрасою єї старости. І так перебивали ся через то житє серед біди і злиднів, але нїколи не жалували ся: він з огляду на матір, а она на него.

В наслїдок своєї вічливости придбав собі Тім богато приятелів в селї. Між ними був молодий господар, Джон, завідуючий великим господарством в сусїдстві. Часто обдаровував Тіма мішком барабель, збіжа або ярин, але боячи ся старшого брата, котрому вроджена скупість веліла осуджувати такі прояви милосердія доброти, робив то в той спосіб, аби нїхто того не догадував ся, а крім того також з огляду на вдову, бо перед сусїдами встидало би єї може то, що приймає в дарунку средства поживи. Бо бідні люди зазнають нераз якогось впрочім зрозумілого страху перед проявами свого убожества.

Одного вечера дізнав ся Тім, що Джон хоче єму знов подарувати міх барабоіль і що дасть єму єго коло огорода Нікольса.

То був той тягар, під котрим зігнувши ся перекрадав ся бідний хлопчина з під плота огороду, несучи дарунок до дому. З причини того самого міха відповідав тепер перед своїм немилосердним судиєю. А Людґар цїлком не був впрозумілий і нї раз не надавав ся на педаґоґа. Грубий, простакуватий, а до того напрасний і злобний був пострахом дїтвори повіреної єго опіцї. Коли міг карати, відчував велику приємність. Не знав цїлком о тих богатих жерелах, спочиваючих на днї діточої душі, а котрі добротою і лагідностию так легко можна довести до впливу. Впрочім між своїми американьскими товаришами не був виїмком....

Година, яку дав Тімови на відпочинок, минула. Всї товариші звернули свої очи на бідного осудженого, а на їх лицях малював ся страх і милосердіє. Тім сидів в тій самій поставі як перед годиною, з головою в долонях оперти о лавку.

Людґар сів на своє місце за столом, а перед себе положив найдовшу і найсильнїйшу тростину.

— Отже — відозвав ся — скажи правду Тім. Тепер справу полагодимо... вийди на середину.

Тім не рушав ся з місця.

В сали залягла гробова тишина, лише від часу до часу вирвало ся з грудий котрогось з хлопців придавлене зітхненє.

— Ти чув? Вийдиж на середину, бо зле з тобою буде. Сейчас, розумієш?

Хлопець сидів непорушно. Учитель виждав хвильку і здавало ся роздумував, в який спосіб найлїпше покарає. Та хвиля пригнетла уми зібраних. Їх лиця видовжили ся...

— Тім спить, прошу пана учителя — сказав вкінци сидячий побіч хлопець.

В тій хвили зник з лиця учителя вираз дикого гнїву, а на єго місце появив ся усьміх, ще страшнїйший як попередний гнїв. Тїшив ся очевидячки видом страху, який малював ся на всїх лицях довкола него. А може тїшив ся гадкою, в який спосіб збудить заспаного школяря?

— Так? То спати в школї умієш, сину. Поскобочемо тебе, то певне пробудиш ся. Наш хлопчик цїлком не боїть ся різки, гадка о тім цїлком єго не непокоїть.... спить собі урвитель як під периною....

І знов усьміхнув ся Людґар по тих словах. Взяв в руки тростину і зійшов на пальцях зі ступня. Тихо поміж лавки перекрадаючи ся, задержав ся перед сплячим Тімом. Хлопець здасть ся нїчого не знав о грозячій єму небезпечности. Може в тій хвили снилось єму щастє, радість... Може саме улетїв далеко від сьвіта в країну уяви, може бачив образи і за-

IV. „Відворот! Збірка!“, дає ся чотирома свистами (!!!!)

V. „Трівога!“ дає ся короткими свистами, один по другим (!!!!!!!..... і т. д.)

Що мають знати члени відділу ратункового?

На случай пожару в місци члени того відділу їдуть просто на місце пожару.

Коли горить хата, обовязком того відділу єсть насамперед переглянути всі кути і добре пересьвідчити ся, чи людске житє не загрожене, бо часто лучає ся що серед страху і замішаня забуто о дітях, недужих або зімлілих, отже тих треба насамперед ратувати, а пізнійше брати ся до ратованя худоби і движимостий.

Постіль, білє і одіж вяже ся і виносить в простиралах або коцах. — Скляні або инші предмети, що можуть стовчи ся, вкладає ся між постіль і білє. — При виношеню шаф, столів і комод з шуфлядами, виймає ся шуфляди і виносить ся окремо.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 23 цьвітня. Намістник Галичини ґр. Пініньский появив ся вчера в парляменті і нараджував ся з членами польского Кола в справі скликаня сойму.

Льондон 23 цьвітня. Times вичисляє предложеня пороблені бурским відпоручникам ґубернатором Мільнером. Після тих предложень наміряє Анґлія випустити на волю всіх полонених Бурів, піднести добробит Бурів будовою нових зелізниць, відбудувати попалені будинкі і з малими виїмками помилувати ворохобників.

Рим 23 цьвітня. Різотті Ґарібальді приготовлює виправу до Альбанії, аби викликати там ворохобню і освободити Альбанців від турецкого ярма.

Льондон 23 цьвітня. Як доносять вечірні часописи з Каіра, анґлійскі войска стоять готові до походу на Судан, де вибухли грізні розрухи.

Амстердам 23 цьвітня. Вчера відбула ся лікарска нарада над здоровлем королевої. Бюлетин виданий лікарями каже, що стан здоровля королевої трохи поліпшив ся і що нема причини бояти ся погіршеня.

знавав розкоши, яких строга дійстність ніколи не може дати.

Людгар підніс тростину в гору і спустив єї з вправою, набутою довгим досьвідом на плечі Тіма з такою силою, що можна би нею збудити з летарґу напів скостенілого чоловіка.

Удар по ударі падав чим раз скорше. Не оглядаючи ся на наслідки ударів, бив зьвірский чоловік то одну сторону плечий хлопця то другу. По двох чи трех мінутах, утомлений битєм, задержав ся.

Але Тім і тепер не рушав ся.

Подразнений тим опором, вхопив Людґар хлопця за руку і трутив єго в бік. Глухо ударила голова хлопця о лавку. Лице було обернене до гори.

Поглянувши в лице сидячого Людґар задеревів. Єго лице поблідло як полотно; тростинка випала з руки; повіки розширили ся; смертельний страх пробивав ся в очах, звернених на хлопця.

Тяжкі каплї поту заблищали на єго лици; уста покорчили ся так, що можна було видіти зуби; а коли вкінци простягнув руку, аби діткнути долонию лиця хлопця, дрожав кождий палець як язик вужа.

Тім не жив.

Певне не мало часу минуло від єго смерти, бо тіло було вже скостеніле.

Смерть навістила шкільну салю... а Людґар бив умерлого.

Надіслане.

Оповіщене

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . .	аркуш	по	10	сот.
2. Замкненя місячні .	2 аркуші	„	5	„
3. Інвентар довжників .	аркуш	„	5	„
4. „ вкладників .	„	„	5	„
5. „ уділів	„	„	5	„
6. Книга головна	„	„	10	„
7. „ ліквідацийна .	„	„	10	„
8. „ вкладок щадничих	„	„	10	„
9. „ уділів членьских	„	„	10	„
10. Реєстр членів	„	„	10	„

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

— **„З живого і мертвого“** новелї Евгена Мандичевского, дістати можна в руских книгарнях і у автора: площа Академична ч. 4 II. поверх, по ціні 1 Кор. за брошур. і 1 К 30 с. за оправлену книжочку.

Видання

Руского педаґоґічного Товариства.

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. Гете-Франко: Лис Микита (друге цілком змінене виданє) 1 К., опр. 1 К. 30 с. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 30 с. *Наші зьвірята 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Забавки для дітий 80 с. *Мала менажерия 70 сот. *Велика менажерия 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. Нашим дітям ч. II. 80 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., опр. разом 2 К. 90 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., опр. разом 1 К. 30 с. *Байки Брянчанїнона 30 с. *Байки братів Ґмірів 50 с.

Видання без образків.

***Читанка** ч. І., II., III., IV. оправві по 40, без оправи по 20 с. ***Китиця желань 2**, розширене виданє 40 с. ***Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. ***Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 4 К. **Дзвінок з р.** 1892—1900 по 6 К. ***Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. ***Вол. Шухевич**: Записки школяря 40 с.; Від Бескида до Андів 20 с. ***В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповіданя по 10 с.; Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. ***Леоніда Глібова**: Байки 10 с. ***Дніпрової Чайки**: Казка про сонце та єго сина; Писанка по 10 с.; Коза дереза 1 К. 60 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 1 К. 20 с. **Гордієнко**: Картагинці і Римляни 40 с. ***Юлїй Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 сотиків, оправлена 1 Кор. 30 сот. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 сотиків. ***Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка істория педаґоґії 1 К. 20 с. ***Василь В-р** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. **Василь**: Подорож Ґулївера до краю Ліліпутів 50 с., опр. 64 с. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско-укр. письменьства 30 с. ***Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 20 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. **Др. Мандибур**: Олімпія 70 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. ***А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 1 К. **Др. Мих. Пачовский**: Замітка до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с., Народні Думи з поясненями, І. ч. 64 с. ***Тарас Шевченко**: Кобзар 2 К. 40 с., опр. 2 К. 80 с., в полотно 3 К. 10 с., *Кобзар для дітий 40 с. ***Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **А. Глодзіньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Мих. Коцюбиньский**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Олекса Катренко**: Оповіданя 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр. 60 с. **Стефан Пятка**: На прічках, оповід. 30 с., опр. 44 с. **Оповіданя** для дітий 40 с., опр. 54 с. **Картки** з історії України-Руси 40 с. **А. Кримский**: Переклади 40 с., опр. 44 с. **А. Пушкін**: Байки 30 с. **D. N. Мамина-Сибіряка**: Дитячі оповіданя 30 с., опр. 44 с. **Марта Борецка**: істор. оповід. 64 с, опр. 84 с. **Марко Вовчук**: оповіданя І. часть 30 с.; опр. 44 с. **Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. **Гр. А. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. Покарана Лож, комедийка Кучальскої 20 с., опр. 34 с.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности, а „Огород шкільний“, поручений до бібліотек шкільних.

Дістати можна в книгарні Наукового Товариства імен. Шевченка, ул. Чарнецкого, ч. 26. і в книгарни Ставропиґії.

За редакцию відповідає: Адам Крехowецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).